

руется этими субъектами; 3) половина членов их административного, управленческого или надзорного органа назначается государством, территориальной общиной, территориальным органом власти или подобным органом.

При этом территориальные общины или власти имеют большинство избирательных прав в ОЕС. Также п. 1 ст. 3 протокола определено, что физические лица не могут быть членами ОЕС.

Выводы. Таким образом, вступление в силу Протокола № 3 к Мадридской конвенции будет способствовать принятию членами Совета Европы соответствующих национальных законов по обеспечению эффективной деятельности ОЕС. Учет данного европейского опыта в украинско-российском сотрудничестве приведет к уточнению юридического статуса уже существующих еврорегионов и созданию новых объединений еврорегионального сотрудничества, прежде всего с целью эффективной организации финансирования и реализации совместных проектов [5]. Это означает, что, кроме подписания соглашений о создании еврорегионов на уровне органов региональной власти и местного самоуправления, будут созданы ОЕС в виде юридических лиц с соблюдением вышеперечисленных условий протокола.

Список литературы: 1. Аристотель. Политика // Сочинения: В 4 т. – М.: Мысль, 1983. – Т. 4. – С. 375–644. 2. Черномаз П.А. Роль еврорегиона «Слобожанщина» в развитии украинско-российского трансграничного сотрудничества // Современные проблемы социально-экономического развития России: Материалы Международной науч.-практ. конф. (Белгород, 2 марта 2012 г.). – Белгород: ИПК НИУ «БелГУ», 2012. – С. 142–146. 3. Черномаз П.А. Еврорегион «Слобожанщина» как катализатор украинско-российского межрегионального приграничного сотрудничества // Стратегия экономического, политического, социокультурного развития регионов в условиях глобализации: Материалы международной научно-практической конференции. – Березенки, 2012. – С. 35–38. 4. Протокол № 3 к Европейской рамочной конвенции о приграничном сотрудничестве территориальных сообществ и властей. – [Электронный ресурс] // Официальный сайт Службы договоров Совета Европы. Режим доступа: <http://conventions.coe.int/Treaty/Com-mun/ChercheSig.asp>. 5. Черномаз П.А. Институциональные перспективы украинско-российского трансграничного сотрудничества в контексте третьего протокола к Мадридской конвенции // Українсько-російське порубіжжя: стан та перспективи співробітництва: Матеріали науково-практичної конференції 16 квітня 2011 р. – Х.: ХНУ ім. В.Н. Каразіна, 2011. – С. 111–114.

*Шипілова М.В., Зорянський В.А.
м. Харків, Україна*

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ ТА ЗНАЧЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ У ВИРІШЕННІ СУЧАСНИХ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРОБЛЕМ

*«Хто володіє минулим, тому належить майбутнє»
Джордж Оруел*

На сучасному етапі розвитку України простежується ряд соціально-економічних проблем, для вирішення яких виникає потреба аналізувати не тільки характер сучасних явищ і процесів загального характеру, а й звернутися до глибинних причин наявної ситуації. На наш погляд, одним із можливих шляхів з'ясування специфіки національної

моделі економіки є погляд в історичне минуле, в якому закладалися базові характеристики соціально-економічної моделі.

Історія так чи інакше має відтворювальний характер на різних етапах розвитку країни. Тому для досягнення більш ефективного управління соціально-економічними процесами виникає необхідність у врахуванні витоків інституційних основ функціонування економічної системи.

В цій роботі ми проводимо історичні паралелі, які, на нашу думку, відображають зв'язок сучасних проблем з історичним минулим (перш за все Київської Русі, як прикладом розквіту та занепаду ефективної господарської системи), звідки бере коріння історична пам'ять нашого народу.

Історична пам'ять – це сукупність донаукових, наукових, квазінаукових і ненаукових знань та масових уявлень соціуму про спільне минуле. Ключовою функцією історичної пам'яті є передача досвіду та знань про минуле, як основи самоідентифікації [4]. Маємо зазначити, що історична пам'ять слугує передумовою формування та розвитку інституційної основи суспільства. Тому, розглядаючи питання про те, чому колись найбільша, економічно, політично й культурно найрозвиненіша держава середньовіччя зазнала розпаду, виникає думка про те, яким чином вплинули ті соціально-економічні процеси на сучасність та чи не відбуваються деякі схожі процеси в сьогоденній Україні.

Київська Русь була першою державою на українській етнічній території і вся історія України часів раннього та класичного середньовіччя є добою її розвитку.

Політична могутність і військова потуга Давньоруської держави трималися на міцному фундаменті: розвинутій і багатій економіці. Землеробство і скотарство не тільки були спроможні прогодувати населення країни, а й виробляли продукти харчування й сировину на експорт. Промисли забезпечували потреби держави, їх продукція користувалась постійним попитом у країнах Півдня і Заходу. Міста були заселені переважно ремісниками, вироби яких користувалися попитом на Русі й за кордоном.

Київська Русь досягла розквіту за допомогою згуртованості удільних князівств та організації влади під керівництвом князя. Головним підґрунтям до згуртованості держави стало хрещення Київської Русі. Прийняття християнства принесло позитивні зрушення у внутрішньому житті держави. Нова віра піднесла значення князівської влади в Києві на небувалу висоту і зміцнила зв'язок між окремими частинами могутньої держави. В особі церкви князь знайшов потужну ідеологічну опору, яка освячувала його владу і підтримувала його в управлінні державою.

Історики по-різному пояснюють причини роздробленості Київської Русі. Називають з-поміж них і великі розміри території держави та їх різний етнічний склад, і князівські усобиці, відсутність сталого порядку стонаслідування, напади степових кочовиків і занепад торговельного шляху «з варяг у греки».

Головною ж причиною більшість дослідників вважає що, удільні князі не були зацікавлені у сильній владі великого київського князя. Більше того, вони прагнули для себе таких само повноважень. Недарма в XII ст. титул «великий князь» поряд з київським мали чернігівський, володимирівський та деякі інші князі. Володарі удільних князівств провадили власну внутрішню політику, на свій розсуд вирішували питання війни та миру, укладали угоди з сусідами.

Київ лишався, хоча дедалі більшою мірою формально, стольним містом, і за право покняжити в ньому змагалися руські князі з різних князівств. Кожен удільний князь, тільки-но здобував київський стіл, намагався скористатися своїм становищем для посилення великокнязівської влади й відновлення централізації держави [1, с. 34–42].

Звертаючись до досвіду сучасної Української держави, спостерігаємо, перш за все, сформованість різних за рівнем розвитку та ідеологічною основою регіонів – «князівств». За думкою деяких учених, в Україні склалася своя специфічна капіталістична модель – так званий «корпоративний капіталізм». За часи незалежності виникли і зміцнилися кілька корпоративних політико-економічних груп (дехто називає їх «олігархічними кланами»). Називають три таких групи: «київська», «донецька», «дніпропетровська». Головне – кілька корпоративних груп поділили Україну між собою: спочатку власність за певними територіально-галузевими ознаками, далі – медіа простір, що є одним з засобів впливу на соціум, потім – почали ділити політичну владу [5].

Інша паралель: влада за Київської Русі виступала як відносини панування і підкорення, коли воля людей, що стоять на вершині ієрархічної суспільної драбини, рухає нижчими верствами суспільства з волі божої та згоди людей на такий порядок у суспільстві. Основними ознаками влади вважали справедливість – «правду» і примус – «силу». Влада, на їхню думку, забезпечує захист, порядок, справедливість і спасіння, і тому її слід визнавати і коритися їй [2, с. 82–91]. Дещо схоже поняття влади відображається в сучасній Україні. Влада виступає «пануванням» з боку верхніх прошарків суспільства, задля своєї вигоди, а закони не є «правдою».

Для визначення перспектив та особливостей економічної взаємодії на рівні відкритих національних держав зберігає свою актуальність також вивчення культурних взаємин народів центрально-східного європейського регіону з українцями. Минуле Польщі, Чехії, Словаччини, Хорватії, Словенії, Сербії, Боснії і Герцеговини, а також Румунії, Молдови, Угорщини тривалий час було тісно пов'язане з історією українських етнічних земель, перш за все – Галичини, Буковини і Закарпаття. Національна самосвідомість і культура багатьох народів вже у XVIII–XIX ст. розвивалась і формувалась на єдиному просторі, підвладному правлячій династії Габсбургів. Традиційне спілкування цих народів стало важливою складовою частиною їхнього націєтворчого процесу.

У зв'язку з цим, ще один цікавий момент з історичного минулого після падіння Київської Русі: українців називали «нацією служак» через те, що вони були ефективними виконавцями. Причини цього бачаться у тому, що ані в Австро-Угорській імперії, ані в Російській українців не допускали до вирішення стратегічних питань. Так, поступово забуваючи величне минуле Київської Русі та Гетьманщини, українці втрачають здатність приймати стратегічні рішення [3].

Тим не менше, важливою з точки зору сучасних перспектив сферою контактів слов'янських народів завжди була освіта, тісно пов'язана з поширенням книжок, часописів, творенням бібліотек тощо. Культурно-освітня діяльність педагогів поєднувалася з науковими дослідженнями українського регіону.

Таким чином, Київська Русь була найпершим та найхарактернішим прикладом розвиненої ефективної економіки на території України, що розпалася з певних об'єктивно зумовлених причин. Дослідження та врахування позитивного та негативного досвіду за проведення історичної паралелі між подіями того періоду й сьогодення є основою для розуміння сучасних процесів, та недопущення помилок минулого. Проведені історичні паралелі допомагають побачити внутрішні причини сучасних соціально-економічних проблем, що є першим кроком для їхнього вирішення.

Немаловажним для вирішення проблем відкритої економіки є також історичний досвід взаємодії та спільні характеристики країн-партнерів. Перш за все це стосується взаємозв'язків слов'янських народів на різних етапах.

Таким чином, в даній роботі ми проаналізували найбільш виразні, на наш погляд, паралелі між історичним минулим та сучасними соціально-економічними процесами, що

призводить до певного стану національної економіки. Виходячи з проведеного аналізу, ми можемо зробити наступні висновки: існуючи негаразди української держави на сучасному етапі викликані роз'єднаністю соціально-економічної системи на рівні ідеології (протиріччя між регіонами, правлячими групами та населенням), відсутністю єдиної об'єднуючої ідеї та стратегічного мислення менеджменту щодо її створення. Для вирішення цих глибоких внутрішніх проблем, що проявляються разом з викликами світових глобальних процесів, на наш погляд, треба використовувати наявний культурний, людський, науковий потенціали та розвивати їх у взаємодії з країнами-партнерами. Саме такі стратегічні дії створять підґрунтя для становлення ефективної інституційної бази, яка буде відповідати світовим тенденціям та цілям підвищення добробуту українського народу.

Список літератури: 1. Видрін Д. «Корпоративний капіталізм і корпоративний парламент» [Електронний ресурс]: (наукова стаття) – Режим доступу: <http://parlament.org.ua/>. 2. Гелей С.Д., Рутар С.М. Політологія. – Львів: Світ, 2001. – 384 с. 3. Лукшиц Ю. Украинское общество. В шаге от бездны// «Хвиля» 28 августа 2012 [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://hvylya.org/analytics/ukrainskoe-obshhestvo-v-shage-ot-bezdnyi.html> 4. Мицик Ю.А. Історія України: навч. посіб. / Ю.А. Мицик, О.Г. Бажан, В.С. Власов. – К.: Києво-Могилянська академія, 2008. – 586 с. 5. Wikipedia [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/>

*Шкодина І.В., Буцкій С.І.
г. Харьков, Украина*

АНАЛИЗ ИНФОРМАЦИИ НА ФОНДОВОМ РЫНКЕ

Анализ информации на фондовом рынке играют важную роль при принятии решений об инвестировании. На сегодняшний день большинство трейдеров терпят поражение в своих попытках заработать на финансовых рынках из-за невозможности объективного анализа информации, поступающей на фондовый рынок. В связи с интеграционными тенденциями, проходящими на российском и украинском фондовых рынка (покупка самой крупной фондовой площадкой СНГ – Московской межбанковской валютной биржей (ММВБ) украинской ПФТС, создание РТС Украинской биржи (УБ), объединение ММВБ и РТС) увеличивается актуальность своевременного анализа информации, поступающей с различных источников.

Цель работы определить процесс анализа участниками фондового рынка информации, поступающей на рынок.

Результат работы. При работе на фондовом рынке основным параметром является цена актива. Один из ведущих консультантов в области биржевой торговли, психологии биржевого дела и финансов, профессиональный трейдер Александр Элдер в своей книге «Как играть и выигрывать на бирже» (Trading for a Living) определяет цену как «сиюминутное соглашение о ценности рынка, достигнутое биржевой толпой и выраженное в факте сделки. Цена – явление психологическое: это сиюминутная точка равновесия между игроками на повышение и понижение. Покупатели покупают в расчете на рост цен. Продавцы продают в расчете на их снижение». Выбор позиции Быка или Медведя обуславливается оценкой рынка проводимой непосредственно на основе той информации, которой владеют.